

MEDIUMAS 27

2003 m. birželis
(Vertimas iš vokiečių kalbos)

Atsakymai į klausimus - iš kur žmogus ateina ir kur eina
iš dvasinio krikščioniškumo perspektyvos

Krikščioniškos šventės: *Kristaus Dangun žengimas* *Sekminės*

TURINYS

Kristaus Dangun žengimas

Kristaus pasirodymai	3
Kur buvo Kristus iki Dangun žengimo?	6
Atsisveikinimas ir žemiško kūno išardymas	8
Kristaus pasitikimas danguje	8
Matyti ant debesų <i>ateinant</i> arba <i>išeinant</i> ?	9
Kristaus sugrįžimas	12

Sekminės

Sekminių įvykių išorinė eiga	15
Šventųjų dvasių išsiuntimas	15
Kas yra Šventoji dvasia?	16
Kasdienybėje tebesitęsiantis Sekminių stebūklas	17
Jau šimtmečius prispaustos kaip tiesos skelbėjos	20
Šventųjų dvasių pripažinimas tiesos skelbėjomis	23

MEDIUMO žurnalo tikslas yra, ieškantiems žmonėms praskinti kelią į dvasinį mokslą. Klausimai - iš kur ateiname, kur einame, individo nemirtingumas, stabilus pasaulėvaizdis ir pomirtinė orientacija - buvo vis ir vis statomi. Į juos retai kada taip plačiai ir detalai buvo atsakoma, kaip kad tai darė dvasiniai mokytojai iš ano pasaulio, kurie mums prisistatė kaip Lėna ir Juozas¹. Jiedu daugiau nei trisdešimt metų Ciuricho dvasinės ložės rėmuose veikė, viešai, mokino apie gyvenimo prasmę ir suteikė žinių žmonėms, ieškantiems gyvenimo aname pasaulyje.

Pranešimai buvo perduodami per žmogų, kuris buvo mediumas. Jie buvo įrašomi į magnetofoninę juostą ir paviešinami. Šiandien jau sunkiai prieinami tie didelės apimties perduoti dvasiniai-krikščioniški pranešimai.

¹ Vokiškai - Lene ir Josef

Šiame numeryje bandysime atsakyti į apibrėžtus klausimus, remiantis tais pranešimais. Pareiškimai pagrindžiami ir praplečiami dar ir kitais šaltiniais.

Stebėtojai galėtų atrodyti, kad apie šiuos svarbius gyvenimiškus klausimus įmanoma tik menkai ką nors konkrečiau sužinoti. Tačiau kuo daugiau, remiantis šaltiniais su dvasišku pasauliu, užsiimama, tuo aiškesnės ir įtikinamesnės darosi struktūros. Tuomet tikėjimas tampa žinojimu ir abejojimas įsitikinimu ir tikrumu.

Kristaus Dangun žengimas

Kristaus sugrįžimo pas Tėvą šventė

„Kristaus Dangun žengimo“ šventė švenčiama 40 dienų po Velykų ir vis ketvirtadienį. Su šiuo ypatingu Kristaus Dangun žengimo įvykiu turi tik mažai krikščionių vidinį, gyvą santykį. Kai kurie sako, kad tas Dangun žengimas vykęs tik mokinių vaizduotėje. Dangun žengimo šventė nėra taip reikšmingai švenčiama kaip Kalėdos ir Velykos. Sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, būtų taip svarbu apie tą išsiskiriantį Kristaus Dangun žengimo įvykį pamastyti.

Ne vienam tikinčiajam sunku tą įvykį suprasti. Jam taip pat nesuprantama, kad anuo metu Jėzaus žemiškas kūnas kape buvo išardytas. Nesuprantamos jam foninės priežastys² ir todėl toks žmogus nėra pasiruošęs šitaip pritarti tam kas palikta. Tačiau palikimai apie įvykius ne visose smulkmenose atitinka tikriesiems įvykiams. Todėl kai kurie žmonės tais pranešimais abejoja ir tuomi atsiranda abejonė ir apie Kristaus Dangun žengimo tikrovę. Kai kurie net abejoja, ar Kristus po savo mirties mokiniams pasirodė.

Prielaida tų įvykių supratimui, yra tam tikras senų ir pagrindinių žinių turėjimas. Turint tas žinias galima tolimesnius dalykus geriau suprasti. Prie tų žinių priklauso ir tai, kad kadaise po nupuolimo dvasių pasaulyje, įvyko angelų arba dvasių ištrėmimas³, kurio pasėkoje vėliau buvo būtina žmogiška egzistencija. (plg. MEDIU 6 ir 7 arba santrauką MEDIUM 24 (skyrius: Kodėl Kristus gimė žmogumi) ir MEDIUM 26 (skyrius: Gilesnė Velykų prasmė)).

Kaip žinia, Kristus ne tuoj pat po savo žemiškos mirties arba po savo trumpo buvimo mirusiųjų karalijoje kaipo dvasinė būtybė, grįžo į dangų, bet jis pakartotinai savo mokiniams ir artimiesiems kaipo materializuota esybė pasirodė. Todėl mes pirmiausia apsistosime prie tų Kristaus pasirodymų, o tik paskui su grįžimu į dangų užsiimsime.

² Vokiškai - Hintergruende

³ Vokiškai - Engelsturz, Geistersturz

Kristaus pasirodymai

Kristaus žemiško kūno materiją kape išardyti nebuvo jokia problema šitai sugėbančioms dvasioms atlikti. Vėliau, kai Kristus mirusiųjų karalystę vėl apleido, jos suteikė Kristaus dvasiniam kūnui apdarą iš stambios materijos, kuris buvo matomas ir kuris atrodė kaip jo buvęs žemiškas kūnas - kartu ir su jo žaizdomis.

Su tais pasirodymais Kristus norėjo netik saviesiems jo prisikėlimo ir tolimesnio gyvenimo įrodymą duoti, bet ir visai krikščionijai. Su savo prisikėlimu iš mirusiųjų karalijos jis norėjo visiems žmonėms įrodyti, kad jis buvo laimėtojas ir kad yra tolimesnis gyvenimas ir po žemiškos mirties. Daug kam nesuprantama, kad egzistuoja dvasinės, smulkios materijos būtybės, nes ko jie negali matyti ir nučiuopti, to jie nenori patvirtinti, ir ko negalima moksliskai tiksliai matuoti ir paaiškinti, tai tie dalykai jiems visai paprastai neegzistuoja. Šitai galėjo Kristus su savo pasirodymais visai ateičiai pateikti įrodymą, ir milijonams metų, kurių dar reikia išsivystymui visų aukštesnių kopiančių dvasinių būtybių, kad po mirties gyvenama toliau.

Tačiau Kristaus pasirodymai jo mokiniams - ypač iš pradžių - toli gražu nebuvo taip aiškūs, kad jie jį kaip Jėzų Kristų būtų atpažinę, kuris keletą metų kartu su jais gyveno. Priešingai, kai Kristus savo mokiniams patalpoje, kur jie buvo, pasirodė, tai jie išsigando (plg. Lk 24,36-37). Arba kai Marija Magdaliėtė jį sode netoli kapo pamatė, tai galvojo, kad tai daržininkas (plg. Jn 20,15). O kai Kristus du mokinius sutiko ir su jais kurį laiką į Emmaus kartu ėjo, tai jie jį irgi ne tuoj pat atpažino, kad jis Jėzus. Jie kalbėjosi su juo ir jį pakvietė; tik vėliau, laužant duoną, jie atpažino jį (plg. Lk 24,13-35).

Po to kai Kristus kaip Jėzus jau nebebuvo pas mokinius, tai jie bijojo ir dėlto jie per susirinkimus užrakindavo duris. Bet vieną dieną atėjo Jėzus (kaipo dvasia, ne aukšto laipsnio materializacijoje) pas juos per užrakintas duris ir užkalbino juos. Mokiniai išsigando, todėl Kristus jiems tarė: „Aš esu! Ar manęs nepažįstate? Dvasia, už kurią jūs mane laikote, juk neturi mėsos ir kaulų kaip aš“. Jis ir paprašė, kad mokiniai jį paliestų, jis jiems parodė ir savo žaizdas (plg. Lk 24,37-40). Tik tuomet jie žinojo, kas jis yra.

Mokiniai iš pradžių negalėjo suprasti, kad tai ištikrųjų Viešpats buvo. Jie manė, kad išorė yra pasikeitusi. Jis atrodė tobulas, kilnesnis. Jėzus Kristus ištikrųjų tada - ypač pasirodymų pradžioje - kitaip atrodė, nei jie jį turėjo atmintyje prieš savo akis. Priežastis buvo tame, kad materijos atstatymas iš išardytų substancijų nevisai ir nepilnai galėjo vykti, ir kad Kristaus būde esanti smulkioji materija dabar stipriau pasireiškė. Geresniam šio pagrindimo supratimui atkreipiamas dėmesys į štai ką:

✦ Kristui ant kryžiaus mirštant, įvyko atsiskyrimas tarp žemiškos-stambios materijos kūno ir dvasiniai-smulkios materijos kūno (plg. MEDIUM 1, skyrius: žemiškas ir dvasinis kūnas). Kristus tada gyveno aname pasaulyje kaip dvasinė arba smulkios materijos būtybė toliau, kai tuo tarpu jo žemiškas kūnas buvo nuneštas į kapą ir neužilgo Dievo dvasios jį su karščio ir šalčio srovėmis išardė. Dalis tos išardytosios žemiškojo kūno substancijos perėjo tada į dvasinį Kristaus kūną, kai kita didesnė dalis spinduliuose išsiardė⁴.

⁴ Vokiškai - sich in Strahlen aufgelöst hatte

+ Kad pasirodymams buvusį žemišką kūną ant tiek atstatyti, kad Kristus būtų žmonėms vėl matomas ir apčiuopiamas, reikėjo vėl tų pačių srovių, kurios Kristaus žemišką kūną buvo išardžiusios. Tad dvasinis kūnas, sutirštinimui pridėjo vėl aną dalį, kuri, išardant žemišką kūną, buvo perėjusi į Kristaus dvasinį kūną. Bet ir ta kita, spinduliuose išardyta didesnė dalis, buvo daugumoje vėl pritraukta. Reikėjo, kad abi dalys vėl susimaišytų. Bet dabar, vieną vertus, nebuvo visos išardytos substancijos tuojaus vėl gaunamos - reikėjo tam tikro laiko, kol buvo taip toli. Kitą vertus, materijos nebuvo galima su išardytomis substancijomis pilnai atstatyti, kadangi dalis išardytos materijos buvo galutinai dingusi.

+ Kristaus pasirodyme dabar jau dominavo dvasinis subtilumas ir kilnumas. Kristus kaipo aukščiausia Dievo dvasia visoje savo stiprybėje ir puikybės, turėjo, būtent, atitinkamą smulkų materialškumą⁵, kuris stipriau pasireiškė po jo išlaisvinimo iš žemiško kūno ir per patirtą išgyvenimą, materializuojant ir jo dvasinį kūną. Palyginus su jo buvusiu žemiška išvaizda, pasirodė dabar tam tikri, liekantys pasikeitimai. Tad Jėzaus Kristaus išvaizda, kai jis savo mokiniams vėl pasirodė, buvo smarkiai pagerinta, tobulesnė.

Kristus savo mokiniams pasirodydavo vis tik tam tikrą laiką. Jei jis būtų ilgiau pas juo likęs, tai būtų, ko gero, daugiau jo buvusio žemiško kūno išardytų medžiagų pritraukta, per ką jo išvaizda būtų pasidariusi dar panašesnė į buvusią žemišką išvaizdą. Vis dėlto jo mokiniai jį atpažino, nors ir ne iš pirmo karto. Kai Kristus, būtent, būdavo ilgiau pas juos, tai mokiniai turėdavo įspūdį, kad jo veidas pamažu pasikeičia ir darosi panašesnis į jo ankstyvesnę išvaizdą. Tas pastebėjimas atitiko tikrąją, nes būnant Kristui su mokiniais, Kristus priėmė į savo materializaciją ir truputį jų asmenišką odo išspinduliavimo tankumą.

Kadangi Kristaus vėl atstatytas žemiškas kūnas - ypatingai pradžioje anapusinių pasirodymų - neturėjo visos buvusios stambios materijos, tad jis galėjo ir per sienas eiti. Laikui bėgant stambioji materija buvo ant tiek atstatyta, kad mokiniai galėjo savo pirštų galais paliesti jo žaizdų žymes ir jis su jais ir valgyti galėjo. Kas materializacijoms nuo seno galioja, tai atitiko tuomet ir pas Kristų: materializacijos apskritai užtrunka tik trumpai, po to jos vėl išsiardo.

Sąryšyje su menku Kristaus išvaizdos pasikeitimu reikia atkreipti dėmesį ir į tai, kad ir mūsų išvaizda per nuovargį, ligą ar ką kitą gali irgi pasikeisti. Taip pat pasitaiko, kad žmogaus, kurio ilgesnį laiką nematėme, ne tuoj pat atpažįstame.

Atpažinti padėjo ir Kristaus pasikalbėjimai bei paaiškinimai. Kad mokiniams suteikti tikrumą, kad jis čia tikrai Jis buvo, tai jis vienam ar kitam mokiniui priminė iš praeities ypatingus pergyvenimus, kuriuos tik jie *asmeniškai* vienas su kitu turėjo. Juk tiek daug buvo atsitikę, kas Biblijoje neparašyta, kadangi buvo manoma, kad tai nereikalinga užrašyti. Kristus tad vienam mokiniui priminė, kaip jis kartą ankstį rytą, kai jis kaip tik balandžiais rūpinosi, pas jį atėjo - Jėzus tada vieno narvelio, kuriame buvo du balandžiai laikomi vienam užsakovui, atidarė dureles. Kai mokins pamatė, kad abu balandžiai išskrido, tai jis ant Jėzaus labai užsirūstino. Mokins dabar labai gerai prisiminė tą įvykį, ir abu, prisimindami, širdingai nusijuokė, nes Jėzui po kurio

⁵ Vokiškai - Feinstofflichkeit

laiko reikėjo tik ranką ištiesti ir jau abu balandžiai, kaip ant komandos, vėl grįžo į narvelį.

Jėzui mokiniams primenant tokius pergyvenimus, jie gavo kartu ir įrodymą, kad jis tikrai Jis buvo. Jų bendro gyvenimo metu anksčiau atsitikdavo, kad mokiniai tarpusavyje nebūdavo vieningi. Jie būdavo skirtingų nuomonių ir net susiginčydavo, taip kad Jėzus turėdavo išaiškinti ir juos sutaikyti. Dabar jis jiems priminė, kaip jie kadaise daug kalbėdavo apie faktinai nereikšmingus dalykus, kaip pavyzdžiui, ar reikia, ar nereikia įsitaistyti transporto priemonę. Vieni buvo tada nuomonės, kad daiktus galima savo jėgomis nešti, kai tuo tarpu kitas norėjo, kad tam reikalui turėtume asilą įsigyti. Kai Kristus jiems tai priminė, jie tik stebėjosi, ir jie buvo tikri, kad tikrai tai jų Mokytojas buvo.

Tokių ir panašių įvykių jie gyvai prisiminė ir laimingi pagalvojo apie tą laiką. Antrą vertus, mokiniai Jėzaus klausė, ką jis per tą laiką išgyveno - jie išklausinėjo Viešpatį. Ir Kristus jiems atsakinėjo. Mokiniai tuomet buvo įsitikinę, kad jis yra Jis, kadangi jis jiems visgi įrodė. Jie labai džiaugėsi tuo susitikimu. Jie bent trumpam galėjo savo rūpesčius pamiršti. Kai Kristus kartas nuo karto vis dingdavo, tai jie vėl būdavo vieni, ir vėl norėjo su juo būti kartu.

Per jo pasirodymus mokiniai pamatė, kad Kristus tikrenybėje buvo Dievo Sūnus, kaip kad jis buvo sakęs. Nes tą vakarą prieš jo mirtį ant kryžiaus jis buvo jiems sakęs, kad jis negalėsias su jais daug kalbėtis, jis juos turėsias apleisti, bet jis vėl pas juos ateisias. Jis jiems tai sakęs dabar, prieš tam atsitinkant, kad jie tuomet, kai tai bus įvykę, prisimintų, kad jis jiems yra sakęs, kaip bus (plg. Jn 14, 28-29). Kai Kristus iš jų tarpo vėl buvo dingęs, prisiminė jie jo žodžius, kad jis pas juos vėl sugrįšias. Jie apie tai kalbėjosi ir džiaugėsi, laukdami sekančio susitikimo su juo.

Jie vylėsi, kad jų mokytojas pas juos vėl sugrįš ir pas juos pasiliks. Nors Kristus jiems anksčiau vis ir vis apie savo karalystę pasakojo, į kurią kartą ir jie įeisias, kur jie ramybėje ir palaimoje gyventi galėsias, bet jie vis dar turėjo klaidingą viltį, kad Kristus liksias pas juos ant žemės.

Kai Kristus mokiniams trečią kartą pasirodė, tai jie kaip tik žuvavo. Anksčiau mokytojas jais pasirūpindavo. Bet kai jo jau nebuvo pas juos, turėjo jie patys savo kasdieninės duonos pasirūpinti. Bet tą naktį jie nieko nepagavo. Apie rytą jie artinosi prie kranto. Ten jie pamatė vieną vyriškį stovintį. Vienas mokinių sakė, kad jam atrodo, jog ten esąs Viešpats, kuris ten stovįs. Ir ištikrųjų, ten buvo Kristus. Jie džiūgavo savo širdyse, kadangi tai buvo Viespats. Jis jiems pasakė, kad jie tinklą išmestų dešinėje laivo pusėje. Jie išmetė tinklą į vandenį - ir kupiną žuvų įtraukė į laivą.

Kristus tuomet jiems paliepė atnešti žuvų - čia jau dégė anglių ugnis su viena žuvimi virš jos, ir duonos buvo šalimais. Šį kartą jų šeimininku buvo Kristus. Per abu ankstesnius susitikimus, kai Kristus per uždaras duris ir per sienas į patalpą įėjo, paprašė jis jų ko nors jam valgyti duoti. Šį kartą, tačiau, jis juos pakvietė valgyti ir davė jiems žuvies ir duonos. Mokiniai uždėjo ant ugnies daugiau žuvų, kurias jie atsinešė. Ir jie valgė ir kalbėjosi tarpusavyje. Kristus jiems pažadėjo, kad jiems padės. Ir pagaliau jis pasakė jiems, pasilikti Jėrūzalėje, nes šventoji dvasia turinti ant jų ateiti. Visa tai mokinius labai džiugino. Bet staiga mokytojas vėl dingo. Tačiau jie

buvo tikri, kad jis vėl ateis. Be to, jie jau jautėsi po pakartotino susitikimo su Viešpačiu truputį saugesni.

Per tokius susitikimus su Viešpačiu, mokiniai išgyveno nuostabių valandų. Jie meldė Dievą, kad jis jiems Mokytoją atsiųstų. Jie tad galėjo jo klausti ir jis jiems ir atsakė, bet jie neįstengė visko suprasti, ką Kristus jiems apreiškė. Vieną vertus, mokiniai buvo džiaugsmo pripildyti, kitą vertus, jie bijojo ateities - jie jautėsi apleisti ir kaip našlaičiai. Baimė liko iki tol, kol šventos dvasios pas juo atėjo ir juos pripildė drąsa ir dieviška jėga.

Kur buvo Kristus iki Dangun žengimo

Iki šiol nebuvo atsakymo į klausimą, kur buvo Kristus po jo išėjimo iš pragaro iki Dangun žengimo. Pagal mūsų dvasinių mokytojų aiškinimus, Kristus buvo tame laike anoje dvasinėje plotmėje, kuri vadinama *rojumi*. Dievo angelai tada Kristų, po jo išėjimo iš pragaro, palydėjo į ten, ir ten esant jam tarnavo. Tame rojuje jau ir prieš tai legionai Dievo dvasių buvo susirinkę, kad savo karalių po jo žemiškos mirties eitų pasitikti. Iš to rojaus Kristus savo mokiniams žemėje vis pasirodydavo. Toje dvasinėje plotmėje kadaise gyveno ir Adomas su leva ir kitomis dvasiomis iki antrojo atkritimo. Šitas rojus vis dar randasi netoli žemės - tai yra dvasinė plotmė arti žemės (plg. MEDIUM 4, skyrius: Das Paradies von einst (Rojus iš anų laikų - vert.)).

Kadangi šitas rojus taip arti žemės randasi, tai Kristus galėjo nesunkiai iš čia pas savo mokinius nueiti ir jiems pasirodyti. Todėl šitą sferą Dievo dvasių pasaulis paskyrė priimti Kristui, ir per reliatyviai trumpą laiką buvo ko puikiausiai išpuošta. Rojaus gamtovaizdis buvo pagražintas, sukuriant dar daugiau upių, medžių ir krūmų. Dar Kristui pragare kovojant, Dievo dvasios padarė čia ko puikiausius sodus su puikiai žydinčiomis ežiomis. Kadangi šioje žemei artimoje sferoje kartais ir kitos dvasinės būtybės pabūna, todėl čia yra įvairių pastatų. Specialiai Kristui buvo per tuos pasiruošimus pastatyta ir dar viena šventykla arba salė. Viskas buvo daroma, kad rojų kilniai įrengti ir tokiu būdu Karaliui, aukščiausiai Dievo dvasiai, visus įmanomus patogumus paruošti, nors jis ten ir tik laikinai bus. Kristus turėjo pastebėti ir jausti, kad dangus jam arti buvo ir kad visi dangūs buvo laimingi tuo, ką jis atliko.

Bet nepakako to, kad sfera arti žemės ir kad Kristus pakartotinai mokiniams galėjo pasirodyti. Tiksliau sakant, reikėjo angelų veikimo, Kristui vėl suteikti aną apvalkalą⁶, kuris jo žemiškam kūnui atitiko. Žemės artumas betgi buvo tuomi naudingas, kadangi to apdangalo pagaminimui buvo reikalingas ir žemiškas odas arba, kitaip tariant, žemės dvasinės medžiagos. Kai Kristus tada vėl grįždavo į rojų, tai jis vis atsipalaiduodavo nuo to apdangalo.

Žmonės dažnai galvoja, kad Dievui reikia tik vieną žodį pasakyti ir jau viskas įvyksta - tam reikia aiškiai priešpasisakyti. Viskas yra po dvasiniais įstatymais, ir pats Dievas laikosi tų, jo paties sukurtų, įstatymų. Tai galioja ir menkiausiam dalykui⁷. Todėl Dievo dvasių pasauliui buvo lengviau Kristui, šioje žemei artimoje sferoje, vėl duoti žmogišką apdangalą.

⁶ Vokiškai - Huelle

⁷ Vokiškai - das Unscheinbarste

Kai Kristus po laimėjimo prieš Liuciferį ir Paskutinio teismo pasiekė rojus sferą, tai jis buvo aprengtas dangiškais drabužiais. Ir kai jis įėjo į rojų, tai lijo žėruojantis, spalvingas lietus - Dievas davė tam reikalingas jėgas, kurių susivienijimas tą puikų vaizdą iššaukė - *tai buvo pasveikinimas iš dangaus*. Tai kas ten nusileido, tai buvo maži rutuliukai visokiose įmanomose spalvose, kurie kaip nepaprastai gražus lietus vis ir vėl linojo. Pats Kristus buvo tuomi nustebintas. Paskui jį nuvedė į salę, kurią per paruošimo laiką pastatė - kad jam nereikėtų vien tik tarp gėlių, krūmų ir medžių laukti.

Taip pat prieš tai iš aukštųjų dangų buvo kuriam laikui atneštas sostas, ant kurio galėjo Kristus atsisėsti. Sosto atloša buvo truputį aukštesnė už Ganytojo galvą ir ji buvo papuošta blizgančiausiais brangakmeniais, kokius Dievo angelai yra betkada matę. Tai buvo tų šviečiančių brangakmenių žėrėjimas ir žibėjimas. Visas sostas buvo iš brangiausios, geriausios dvasinės materijos ir buvo su įdėtais brangakmeniais išpuoštas. Sostas buvo ant paaukštinimo pastatytas, kad Kristus po savo įžengimo galėtų aukščiau savo vietą užimti. Bet ir grindinys aplinkui buvo su brangakmeniais apdėtas.

Kristus tad įžengė džiūgaujant visiems tiems, kurie su juo buvo ėję į pragarą, ir tiems, kurie toje sferoje buvo pasilikę ir jo laukė. Aukšti dangaus kunigaikščiai Kristaus sutikimui buvo nužengę į šią žemei artimą sferą. Jie dabar stovėjo aplink jo sostą, kai Jis įžengė į rojų. Kai Kristus atsisėdo, tai visi įtemptai laukė jo žodžių. Jie visi prieš tai su dideliu rūpesčiu sekė jo visą kovą, vildamiesi, kad jis išlaikys.

Bet tuoj po Jo kalbos aptarė Kristus ir aplink jį esantieji angelai tolimesnius reikalus. Kristus buvo painformuotas, kad dangus bus baigęs paruošimus jo sutikimui. Kristus tad žinojo, kaip ilgai jam reikės rojus sferoje būti. Taip pat jie bendrais bruožais aptarė tolimesnę išganyimo plano eigą. Po to kai Kristus dabar pastatė tiltą visų dvasinių būtybių grįžimui į Tėvo karalystę, buvo gana daug visokių darbų. Tiek daug sferų reikėjo pakeisti, kad jos savo tikslui - būtent dvasių pakilimui - tarnauti galėtų. Tam reikalui buvo tik dabar vystomi planai, nes Dievas ir aukštosios dangaus dvasios negalėjo prieš tūkstančius metų į priekį pramatyti, kaip viskas vystysis - tai dėl būtybių laisvos valios, kuri ir atitinkamiems bandymams tik suteikia prasmę.

Kad Kristus rojuje nebuvo neveiklus, tai paminima ir Greberio (1981) knygoje: „Betgi per tą laiką nei Kristus ir nei aplink jį esančios dvasios nebuvo neveiklios. Buvo reikalinga jau iš čia visai Dievo kūrinijai išganytojo laimėjimą paskelbti ir visus, kurie geros valios yra, paraginti grįžti namo. Ypatingai begalo daug žemose dvasinėse sferose kenčiančių dvasių buvo aplankytos, pamokytos, padrąsintos, paguostos ir paskatintos dabar pasiryžti ir eiti Kristaus padarytu keliu į Tėvo namus. Kristus pats vadovavo pamokinimui tai daugybei sesių ir brolių, kad jau dabar daugelis pradėtų namo grįžti. Apie tai Petras savo laiške sako sekančiais žodžiais: `Nužengęs žemyn, jis tąja Dvasia skelbė kalėjime esančioms dvasioms, kurios kadaise buvo neklusnios, kai Nojaus dienomis Dievo kantrybė laukė, bestatant laivą` (1 Pt 3,19-20)“ (349 psl.).

Atsisveikinimas ir žemiško kūno išardymas

Kristus pakartotinai iš rojaus buvo mokiniams pasirodęs. Jis jiems buvo pažadėjęs, kai tik jis bus grįžęs pas Tėvą, jis jiems pasiūsiąs Globėją, t.y. tiesos Dvasią, kuri juos pamokins (Jn 14,16; 14,26; 15,26; 16,7; 16,13) - mokiniai, būtent, tuomet dar daug ko nesuprato (Jn 16,12), kaip vis ir vėl esant su Viešpačiu kartu, paaiškėdavo. Kristus norėjo, kad tiesos dvasios jiems vėliau kelią paaiškintų, kuriuo jis turėjo eiti. Šitos dvasios mokiniams turėjo paaiškinti, kad jis tada per ryšį su Dievo angelais vis gaudavo atsakymą iš Tėvo.

Po to kai Kristus su savaisiais atsisveikino, užžengė jis į dangų, kaip Biblijoje rašoma (Mk 16,19). Kai jis tokiu būdu nuo žemės pakilo aukštyr ir nuo jos pasitraukęs buvo, tai jis dar kartą grįžo į rojų, kur Dievo dvasios jo laukė.

Bet kas tada buvo atsikę su mokiniams apčiuopiamu medžiaginiu Kristaus kūnu? Kristus užžengdamas pasiėmė savo kūną su savimi ir paskuo jį išardė žemės sferos srityje. Šitas išardymas sukėlė dvasiniame pasaulyje subtilius spindulius, virpesius, bangas - būtent, „dievišką galią“, kuri yra visoje žemės sferoje. Mūsų dvasiniai mokytojai kalba ir apie „Kristaus galią, sujungtą su Dievo galia“. Jo kūno išardymas žemės sferoje vyko apgalvotai, kad, būtent, žmonija galėtų visą laiką tos galios sau pasiimti. Kristus buvo ištisai tyras⁸, dėl to tame tyrume negalėjo būti medžiaginių liekanų. Buvo tik dieviška galia, kuri yra dar ir šiandien, taip kaip ir anuo metu.

Mes žmonės galime tą galią, kuri niekuomet nesunaikinama, jausti ir jos pasiimti. Dėka tos Kristaus galios, Kristaus mokslas turi dar ir šiandien savo reikšmę; dėka tos galios galime mes žmonės geriau suprasti Dievo dvasių žodžius ir meilę geriau atpažinti, nes viskas yra atvira tuose spinduliuose ir virpėjimuose. Tad ir toliau, kol žemė egzistuos, bus Kristaus mintys ir Kristaus atminimas skelbiamas ir puoselėjamas,

Ta galia yra visur. Ypatingai šviežiame ore ji yra ypatingo tyrumo - kaipo tikrasis dieviškumas, kaipo augimas žemei ir mūsų sveikatai, kaipo stiprybė mūsų dvasiai. Mūsų dvasiniai mokytojai mus paragino sąmoningai tų „Kristaus vibravimų“ - tos Kristaus galios - į save pasiimti ir mintimis bei medituojant, į tą Kristaus srovę pasinerti. Mes tad galime sutrauktai pasakyti: Kristus savo dvasinį kūną su jo šviesa pasiėmė į dangų, bet jo išardyto žemiško kūno galia yra paskirta žemei.

Kristaus sutikimas danguje

Taip kaip pas žmones priprasta, žmones su dideliais nuopelnais iškilmingai sutikti, nežiūrint į išlaidas, taip buvo ir pas Kristų. Jis kaipo aukščiausia Dievo sukurta dangaus dvasia, Dievo pavedimu atėjo į žemę ir čia bei pragare sėkmingai savo išganymo uždavinį atliko. Tad savaime suprantama, kad jam danguje įspudingas priėmimas buvo suruoštas, ypatingai kai pažiūrime į tą labai sunkų uždavinį, kurį Kristus pasiėmė ir atliko, skausmų ir pavojų pilną uždavinį.

Kaip praneša mūsų dvasiniai mokytojai, tai visas dangus Kristaus sutikimui pasipuošė. Turbūt dar niekad danguose nebuvo taip stropiai dirbama, kaip tuo metu,

⁸ Vokiškai - rein

kai buvo stengiamasi dangiškos sferos puikumą dar patobulinti. Joks dangaus kunigaikštis su savo būriais nenorėjo atsilikti, visi norėjo Kristui savo dėkingumą išreikšti. Tad kelias iš rojus pas Tėvą buvo labai didžiulė šviesa, kokios mes žmonės negalime visai įsivaizduoti. Kristaus grįžimas pas Tėvą buvo puikiausias sutikimas, kurį dangus bet kada buvo surengęs. Visuose danguose suskambo neaprašomas džiūgavimas.

Čia tegul bus štai kas įterpiama:

Nors ir ne visos ištikimos dvasios gali būti Tėvo artumoje, nes dangus yra platus ir milžiniškas ir atitinkamai daug yra dieviškų angelų - tai tie, kurių vieta nėra visai arti Tėvo, nėra nei pavyūs ir nei nepatenkinti⁹. Angelai yra palaipsniui sugrupuoti į chorus (plg. MEDIUM 22). Buvo tad ir tuomet Dievo dvasių, kurios gyveno toliau nuo aukščiausių danguų; bet ir jos prisidėjo prie Išganytojo sutikimo paruošimo darbų. Ir jos apturėjo didžiausius džiaugsmus, nes jos buvo atėjusios Kristaus pamatyti. Jau prieš tai buvo jo kelias nustatytas, tad ir jos atėjo prie abiejų pusių plačių, pereinamųjų kelių ir, jam ateinant, jį džiaugsmingai sveikino. Kristus tiems angelams pažadėjo, kad jis vėliau juos pas save pasikviesiąs ir su jais pabūsiąs kartu, nes dabar jo kelias vedė tiesiog pas Tėvą, ką visi suprato.

Kai tuomet Kristus priartėjo prie Tėvo, tai ir čia buvo viskas šviesos jūroje paskendę - viskas spindėjo begaliniame spalvų blizgesyje. Tai buvo, lyg ta spalvų jūra kristų kaip deganti ugnis ant dangaus, nuolat savo spalvas keisdama. Per tą spalvų kaitaliojimąsi, vis keitėsi esančiųjų išvaizda. Tokio dalyko ir tokia apimtimi dangus dar niekuomet nesąs turėjęs. Šalia to skambėjo nesibaigiantis Haleluja ir šūkiai Kristui ir Karaliui - ir tai visose dangaus kalbose.

Kristus tuomet norėjo trumpą laiką pabūti vienas su Tėvu. Tai ką Jis norėjo Jam pasakyti, tai jis norėjo Jam vienam pasakyti. Tad kuriam laikui pasitraukė. Mes galime daleisti, kad tuomet po sėkmingo išlaikymo to labai sunkaus laiko, įvyko tarp Tėvo ir Sūnaus labai artimas susitikimas. Paskui abu išėjo lauk ir vėl prasidėjo neribotas džiūgavimas ir *Kristus kalbėjo angelams*:

Dabar prasideda naujas laikas, nauja pradžia esanti padaryta. Visi kenčiantieji apačioje turį rasti kelią atgal į dangų. Tam tikslui reikią danguose visų pagalbos, kiekviena būtybe turinti savu būdu prisidėti. Ir jis pavedė dangaus kunigaikščiams, planą, kuri Dievas sugalvojo, po šios šventės kitiems perduoti - nes norima tuoj pradėti darbą. Kristus tad ištesėjo pažadą, kurį jis žmonėms žemėje ir dvasioms pragare ir priešpragaryje buvo davęs.

Dar kurį laiką pabūta džiaugsmingai ir palaimingai kartu. Buvo padengti ir puikūs stalai ir visi angelai, kurie padėjo, buvo Kristaus pakviesti į puotą. Po tokio ilgo laiko jie vėl pagaliau galėjo būti kartu su savo karaliumi. Visus kitus, kurie dalyvavo jo sugrįžime, bet negalėjo puotoje dalyvauti, aplankė Kristus vėliau. Ir jiems Kristus leido, kai buvo laikas atėjęs, padengti stalą, kad galėtų su jais pasvęsti. Esant danguose begaliniai daug dvasinių būtybių, galima tai, sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, taip įsivaizduoti, kad Kristus įvairias dangaus sferas aplankė ir prie padengtų stalų kartą čia, kartą kitur prisėdo. Tokiu būdu visi galėjo jį pamatyti ir išgirsti.

⁹ Vokiškai - Missgunst

Ta proga Kristus visus paragino, prisidėti prie išganymo plano, nes reikia, kad visi nupuolusieji ir iš dangaus išmestieji vėl pas juos sugrįžtų. Bet reikia daug laiko, vargo ir pastangų - kas jiems ne vieną rūpestį sukelsią. Ir kova su žemučiu dvasiniu pasauliu, kuris žmones savo įrankiais padaręs, tęsis toliau; tačiau su jų pagalba žmonės turį tapti gerųjų dvasių įrankiais.

Matyti ant debesų *ateinant ar nueinant?*

Kai Jėzus vakarą prieš savo kryžiaus mirtį prieš vyriausiąjį kunigą stovėjo, tai šis jam tarė: „Prisaikdinu tave gyvučiu Dievu, kad mums pasakytumei, ar tu Mesijas, Dievo Sūnus?“. Jėzus atsakė: Tu pasakei. Bet aš jums sakau: nuo šiol jūs matysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Visagalio dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse!“ (Mt 26, 63-64). Maždaug šitaip jis vyriausiajam kunigui yra atsakęs.

Mūsų dvasiniai mokytojai apie šią Biblijos vietą, apie kurią įvairių redakcijų yra, mums štai ką pasakė:

kadangi Jėzus nei apie taip vadinamus vyriausius kunigus, nei rašto žinovus neturėjo geros nuomonės, tai jis toli gražu, jiems nepažadėjo, kad jie neužilgo jį pamatysią ant dangaus debesų ateinant. Tikrenybėje turėtų būti sekančiai: „...matyti *einant* ant dangaus debesų!“ Kristus kalbėjo apie tai, kaip jis šią žemę *apleis*. Bet šitas pažadas buvo skirtas tik jo mokiniams ir artimiems šalininkams. Tik jie vieni vėliau galėjo matyti, kaip jis šį pasaulį apleido.

Toliau mums buvo pasakyta, kad remiantis šiuo neteisingu perdavimu, esą dar ir šiandien žmonių, kurie galvoja, kad pasaulio pabaiga visai netoli ir kad Kristus ateisias ant debesų. Tiesa yra, kad Kristus išėjo iš šio pasaulio odo debesyse¹⁰. Apie pasaulio pabaigą žlugimo prasme, nėra jokios kalbos. Su „pasaulio pabaiga“ yra manomas *Išganymo ir išvadavimo plano išpildymas*, kitaip tariant, *Liuciferio valdymo pabaiga*, o apie tai artimoje ateityje negali būti jokios kalbos.

Šią Biblijos vietą galima, taip sako mūsų dvasiniai mokytojai, sujungti ir su anų žmonių dvasiniu likimu aname pasaulyje, kurie prisidėjo prie Jėzaus Kristaus nuteisimo. Jėzus turėjo, būtent, dvasinį regėjimą, kuriuo remdasis jis teismo salėje galėjo sakyti: „*Ant debesų jūs mane pamatysite!*“ Bet tai neįvyksią su jų žmogiškomis akimis, bet tik tuomet, kai jie kaip žmonės bus apleidę šį pasaulį ir anoje pusėje būsią; jie tuomet pamatysią su savo dvasinėmis akimis visą įvykio eigą. Nes kaip tik anie žmonės, kurie prisidėjo prie Jėzaus Kristaus nuteisimo, turės dvasiniame pasaulyje po savo žemiškos mirties su tiesa susipažinti. Taip ir atsitiko:

Kai anie žmonės, kurie prisidėjo prie Jėzaus nuteisimo, numirė, tai jie buvo į ypatingą priešpragarį arba dangaus priešpakopą nuvesti. Čia jie turėjo laikinai laukti ir negalėjo tuoj pat pradėti su savo kopimu aukštyn. Dabar dvasingumas¹¹ pareikalavo savo teisių. Dabar jie turėjo kaip dvasinės būtybės, pažinti tą dvasinę kovą aplink Kristų. Jie, kurie dėl Kristaus nuteisimo kalti buvo, dabar negalėjo viso to nežinodami, kas jiems gyvenant ant žemės vyko, pradėti eiti savo skaistinimo keliu. Jiems nebuvo galima paprastai kur nors dvasiniame pasaulyje apsistoti ir ten taip

¹⁰ Vokiškai - Odwolke

¹¹ Vokiškai - das Geistige

ilgai laukti, kol Dievo malonė ir juos pasiekianti ir jiems kelią tolimesniam pakilimui išlyginsianti. Tai būtų jiems per lengva buvę.

Pagal mūsų dvasinių mokytojų pranešimus, buvo vieton to, visi anie Jėzaus nuteisime dalyvavę, po jų žemiškos mirties suvesti į vieną būrį. Jie turėjo išbūti ilgą sunkų laiką aštrioje skaistykloje. Bet prieš tai jie turėjo susipažinti su savo priespaudos priežastimi, dėl to jiems buvo parodyta visa dvasinė eiga, sąryšyje su Kristumi. Jie galėjo vėl iš naujo patirti, kaip jie, kaip žmonės, Kristaus aplinkumoje gyveno ir veikė, kaip jie kitus apgavo ir jiems žalos padarė, kaip per tai jų siela aptemo ir jų išvaizda pablogėjo, taip kad tarp jų ir pragariškų dvasių beveik nebuvo skirtumo.

Tie kaltieji turėjo pamatyti kovą ir šitaip susipažinti su tiesa ir per tai ir jų sunkumų priežastį įžiūrėti. Buvo tuomet taip suklostyta, kad jie galėjo matyti, kaip Jėzus ant savo „debesies“ atėjo. Tikrovėje, tai buvo dvasinio odo apdangalas, kurį Jėzus, kad žmonės suprastų, pavadino debesimi. Dabar jie matė Jėzų Kristų apimtą Dievo stiprybės ir galybės, apšvieštą dangiškos šviesos ir su būriais angelų aplink jį, kurie su juo į tamsybės karaliją įsiveržė. Tokiu būdu kaltieji galėjo kovą su Liuciferiu pamatyti. Su tuo parodymu buvo jiems paaiškinta, kad Jėzaus žodžiai, kuriuos jis anuomet jiems sakė, yra tiesa.

Paviršutiniškai skaitant pagalvojama, kad čia tos dvi versijos sąryšyje su „ant debesų ...matyti“ yra priešingi pasakymai. Bet taip nėra. Pažiūrėkime į štai ką:

- Pirmoji versija vyko šioje pusėje ir buvo apie Jėzaus atsisveikinimą su mokiniais. Mokiniai matė jį ant dangaus debesų žemę apleidžiant, kai jis keletą kartų po savo žemiškos mirties jiems buvo pasirodęs.
- Antroji versija vyko vėliau, anoje pusėje. Kai Jėzaus nuteisėjai po savo žemiškos mirties anoje pusėje buvo, jiems buvo realistiškai parodyta, kaip Jėzus žemėje po savo mirties ant kryžiaus į tamsybės karaliją (pragarą)ėjo. Tai reiškia, jie dabar matė anoje pusėje būdami, kaip Jėzus ant debesų iš žemės į čia atėjo.

Jokiu būdu negalime į tą Biblijos vietą žiūrėti kaip į įrodymą, kad mes matysime pasaulio pabaigoje Jėzų ant debesų ateinant.

Taip pat nesusipratimų sukelia sekantis Biblijos tekstas:

„Kai jie, akių nenuleisdami, žiūrėjo į žengiantį dangun Jėzų, štai prie jų atirado du vyrai baltais drabužiais ir prabilo: `Vyrai galilėjiečiai, ko stovite, žiūrėdami į dangų? Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip pat, kaip esate jį matę žengiant į dangų`“ (Apd 1,10-11).

Ir šią Biblijos vietą reikia antros versijos prasmėje suprasti. Pagal mūsų dvasinius mokytojus, būtų neteisinga, šią Biblijos vietą sujungti su Kristaus sugrįžimu į žemę. Nebuvo manyta, kad Kristus tokiu būdu į žemę vėl iš dangaus ateis, bet kad Kristus dangaus pasaulyje mokinius eis šitaip pasitikti. Jie jį taip pamatysią, kaip jie jį dabar matą išeinant. Taip jis ateis jų pasitikti, bet kaip tik ne ant žemės, bet tada, kai jie kaip mirusieji į aną pasaulį ateis. Kai Jėzus savo mokinius po jų mirties pas save pasiėmė, tai jie pamatė savo Viešpatį ir mokytoją, kad jis iš tikrųjų buvo karalius danguje.

Kristaus sugrįžimas

Ką tik dabar buvo išdėstyta, kad Jėzaus dangun žengimas yra artimai susietas su Kristaus grįžimo klausimu. Krikščioniškos bažnyčios yra daugumoje nuomonės, kad Paskutinis teismas dar bus ir kad sąryšyje su tuo Paskutiniu teismu Kristus vėl ateisias į žemę.

...kol Jėzus Joną paimsias (plg. Jn 21,22)

Kai Jėzus mokiniams trečią kartą buvo pasirodęs (ant Genezareto ežero kranto), tai jis jiems pažadėjo, kai jis būsias pas Tėvą danguje ir kai jų laikas grįžti į aną pasaulį būsias atėjęs, tai jis pavesias angelams, kad juos atvestų pas jį. Dievo angelai būsias tuomet pasiruošę, juos pas *ji* palydėti. Jis tuomet jiems duosias jų dvasinį turtą ir atlyginimą už jų veikimą. Jis pats jiems parodysias Dievo pasaulio grožybę ir jie galėsias dangaus puikybę patirti. Kiekvienam iš jų jis tuomet duosias jam jo dvasinę sritį, kurioje jis, kaip vadovaujanti dvasia, galėsias reikštis. Jis taip pat priskirsias jiems patarnaujančių dvasinių būtybių.

Per šį trečiąjį pasirodymą jis vis parodė į kiekvieną mokinį, kuriam jis vis sakė, kad pas tą būsias taip, o pas aną kitaip. Tik pas vieną mokinį jis nieko nesakė - pas *Joną*. Todėl Petras jo paklausė, kas būsias su Jonu! Jėzus atsakė, *jis norjs, kad taip pasiliktu, kol jis pats ateisias jo pasiimti* - Jonas būtent buvo Viešpaties mėgiamiausias mokinys. Kitiems mokiniams jis sakė, kad angelai ateisias jų pasiimti ir juos pas jį atvesias. Pas savo mėgiamiausią mokinį *norjs betgi jis pats ateiti, jo pasiimti, t.y. jo pasitikti*. Vėliau šitas sakinyus buvo neteisingai išaiškintas. Buvo būtent galvojama, kad Kristus tuomet ateisias ant žemės ir kai jis ateisias, tai būsianti pasaulio pabaiga. Net patys mokiniai nesuprato tų Viešpaties žodžių. Jie juos suprato taip, lyg Jonas visai nemirtų.

Paskutinės dienos ir Kristaus sugrįžimas

(Atitinkamos Biblijos vietos yra Apreiškime Jonui 8-12, Mt 24, Mk 13, Lk 21,5-6 ir pas Danielų 10-12).

Sąryšyje su paskutinių dienų vizija Apreiškimuose Jonui (8-12) pastatytas ir klausimas dėl Paskutinio teismo ir Kristaus sugrįžimo. Pagal mūsų dvasinių mokytojų pranešimus, yra kai kas iš dvasinio regėjimo, kurį Jonas tikrai matė, neteisingai užrašyta, ir kai kas ir neteisingai išaiškinta. Be to, jo dvasinis regėjimas buvo jo minčių ir jausmų per daug įtakotas ir praeitis su ateitimi sukeista.

Jėzus dažnai buvo apie Paskutinį teismą kalbėjęs. Tačiau jo mokiniai ir vėliau krikščionys sujungia su tuomi pasaulio pabaigą ir, taip sakant, laukė kiekvienu metu pasaulio pabaigos. Jie suprato tai, ką Kristus dvasiniai manė, kaip ką tai žemiško ir žmogiško. Kai Jėzus kalbėdavo apie savo karalystę, tai apaštalai suprato po tuo žemišką karalystę.

Taip ir Jonas suprato Paskutinį teismą kaip pasaulio pabaigą. Kai jis turėjo dvasinį regėjimą, tai jį jo žmogiškos mintys taip paveikė, kad jis regėjimą suprato pasaulietiška prasme. Jis turėtų regėjimą negalėjo suprasti kaip dvasinį produktą,

nes jis jautė kaip žmogus. Dar ap sunkina ir tai, kad tuometinės sąvokos visai kitokios buvo nei šiandieninės, ir kad per vėlesnius vertimus dar papildomai neaiškumų susidarė.

Reikia atkreipti dėmesį ir į tai, kad apreiškimus rašė tremtyje, Patmo saloje, kai jis buvo jau senas vyras. Tuo metu, bet ir vėliau (ties šimtmečių pasikeitimu ir vėliau) žmonės pergyveno sunkių likimų, kaip didelių vargų pasekmes. Žmonės į tai žiūrėjo kaip į Dievo bausmes - taip pat darė ir pirmieji krikščionys, ir pats Jonas. Jonas matomai jautėsi, vieną vertus, dėl tų sunkių laikų įpareigotas tuos apreiškimus užrašyti. Kitą vertus vėl ir dėl to, kad anuo metu ypatingai sveriančios erezijos buvo platinamos. Žydai, būtent, skleidė tam tikrus tvirtinimus, kadangi jie tiesos tokios kokia ji buvo, nenorėjo.

Pagal mūsų mokytojų pamokymus, nereikia galvoti, kad Kristus sekančiais dešimtmečiais arba net ir šimtmečiais ateis į žemę. Tai taip ilgai neatsitiks, kol žmonija tokiame netikėjime¹² gyvena ir tol, kol tokie karai vyksta ir tokie smurtai vykdomi - dar daug per daug valdo piktas.

Konstatuokime štai ką: Paskutinis teismas jau buvo beveik prieš du tūkstančius metų - tad jo nereikia mums laukti. Ar į Paskutinį teismą ateityje kas tiki, ar ne, jis betgi nieko bendro neturi su pasaulio pabaiga. Jau kai pats Jėzus apie tą Paskutinį teismą kalbėjo, buvo jo žodžiai neteisingai aiškinami, būtent, kaip šio pasaulio paskutinės dienos. Vėliau buvo tos atitinkamos Biblijos vietos apie pasaulio pabaigą neteisingai supranatamos, kaip pavyzdžiui, sekantis Jėzaus pasakymas: „Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mt 20,28). Dar ir šiandien laukiama tos pasaulio pabaigos, ir ji jau buvo dažnai išpranašauta, taip kad ji jau būtų seniai turėjusi įvykti. Vis ir vis būna laikotarpių, kuomet daug kalbama apie pasaulio pabaigą.

Iš neteisingų aiškinimų galima matyti, kad nėra suprasta, ką Jėzus su „pasauliu“ manė. Kad čia netik apie „žemę“ kalbama, jau ir iš to aiškėja, kad Jėzus taip pat yra pasakęs: „Aš - pasaulio šviesa“ (Jn 8,12). Su „pasauliu“ čia turima omenyje piktojo valdžia¹³. Piktas valdo šį pasaulį, ir šio pasaulio valdovas yra Liuciferis. Tad su „pasauliu“ manoma priešininko valdžia, Liuciferio galios sfera.

Kristaus ir jo šventųjų dvasių būrių pastangos yra, žmones iš liuciferiškujų galių veržte išveržti ir sau laimėti. Todėl Jėzus kalbėjo apie „pasaulio“ pabaigą - apie Liuciferio valdžios ant žmonių pabaigą.

Bet pasaulio pabaiga, Liuciferio valdžios pabaiga, dar toli. Tuomi morima pasakyti, kad tada Liuciferis savo galios negalės panaudoti, kadangi visi žmonės su savo nusistatymu, su savo galvojimu ir su savo norais bus perėję į Kristaus pusę. Tai bus tada Liuciferio valdžios pabaiga, piktojo valdžios pabaiga pasaulyje. Tuomet bus velniui atimta visa galia, kurią jis naudojo šiame pasaulyje. Jis tuomet bus bejėgis ir „pasaulis“ - būtent jo karalystė - bus pasibaigusi. Ir pagaliau ir jis pradės grįžimą į dangų.

Bet kol šita „pasaulio“ pabaiga dar nepasiekta, tai prieš beveik du tūkstančius metų išleista paskutinė, nepakeičiama įstatymdavystė (Paskutiniojo teismo proga) liks

¹² Vokiškai - Ungauben

¹³ Vokiškai - Herrschaft des Boesen

galiojanti. (plg. MEDIUM 8). Kristus iki tol liks pas žmones, taip kaip jis yra pažadėjęs: „Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mt 20,28). Ir tai įvyksta ypatingai su Dievo dvasių pagalba, kurias Kristus, kaip pažadėjo, tuomet mokiniams per Sekmines ir po to, be pertraukos, žmonėms, gyvūnams ir gamtai dosniai atsiunčia.

Sekminės

Šventųjų dvasių išsiuntimo šventė

Sekminės, šventųjų dvasių šventė, švenčiama vis dešimt dienų po Kristaus Dangun žengimo. Jos primena žmonėms, kad egzistuoja Dievo dvasinio pasaulio veikimas į žmones - paguodos, sustiprinimo ir vedimo prasme. Kristus kaipo išganytojas tad ištesėjo savo žodį ir išpildė savo pažadą, kad jis atsiųsias žmonėms Globėją ir Tiesos dvasią. Savo mokymo metu jis dažniau sakė, kad, kai jis būsias pas Tėvą, tai jis jį prašysias, kad jis žmonėms Globėją ir Tiesos dvasią siųstų (plg. Jn 14,16; 14,26; 15,26; 16,7; 16,13). Taip, neužilgo prieš du tūkstančius metų, ir įvyko, kai Kristus buvo vėl danguje.

Dangus ilgai šventė su džiūgavimais Kristaus sugrįžimą, dvasių pasaulio Karaliaus. Tačiau Kristus savųjų ant žemės negalėjo užmiršti ir neužilgo ištesėjo savo pažadą, Globėją ir Tiesos dvasią jiems pasiųsti. Jo paragimu susirinko iš visų dangaus tautų (chorų) Dievo dvasios, kad priartėtų prie žmonių, juos inspiruoti ir vesti, jų sugebėjimus skatinti, jog jų sielose augtų ir bręstų pažinimas, ir kad juos apšviestų. Jos su dideliu stropumu siekė žmonėms nunešti dalį dangaus karalystės.

Išorinė Sekminių įvykio eiga

Sekminių įvykis yra *Apaštalų darbuose 2,1-13* aprašytas. Anuo metu Jėzaus mokiniai buvo susirinkę savo salėje. Tai buvo Paskutinės vakarienės salė, kur jie susivienijo ir meldėsi. Tuo metu buvo ir žydai susirinkę ir meldėsi - tai buvo Užbaigimo ir padėkos Dievui šventės proga. Staiga pakilo ūžimas ir bildėjimas visame susirinkime ir aplinkui.

Žerintys liežuviai atsirado virš kiekvieno mokinio galvos. Tai buvo dvasinės formos, lyg kalbos ir Dievo galios ženklas - *virš kiekvieno asmens buvo viena šventa dvasia*.

Per tą Sekminių šventę įvyko šventųjų dvasių atėjimas pas žmogų. Tada Dievo dvasios įėjo į mokinius. Iš baimingų žmonių, kurie prieš tai buvo užsirakinę, pasidarė *staiga* vyrai, kurie, kupini drąsos, išėjo laukan ir Dievo Žodį skelbė, sergančius pagydė ir stebūklus darė. Juos Dievo stiprybė, kuriėjo iš žerinties Dievo srovės, sustiprino. Ir nuo to laiko mokiniai mokėjo taip pat daug kalbų kalbėti.

Sekminių įvykis tai nebuvo įvykis, apsirobojęs vien tik Jėzaus mokiniais. Pakilęs ūžimas ir bildesys atkreipė ir Jėrūzalės gyventojų dėmesį. Todėl daug tų žmonių, kurie buvo kilę iš įvairių vietovių ir kalbėjo kitas kalbas, įjo į įvykio vietą. Ten jie pastebėjo keistą dalyką: nors tie žmonės - Jėzaus mokiniai - visi buvo galilėjiečiai ir jokios svetimos kalbos nemokėjo, tačiau dabar jie kalbėjo svetimomis kalbomis, ir

būtent vis ta tėvų kalba, kurią vartojo svetimos kalbos klausytojas, (kokios kalbos buvo, galima Apaštalų darbuose 2,9-11 pasiskaityti).

Kodėl aprašymuose kalbama apie *žėrinčius arba ugningus liežuvius*, kurie ant mokinių nusileido (plg. Apd 2,3), tai turi sekantią priežastį:

tam tikros jėgos sukuria ir tam tikras formas ir tad, atitinkamos jėgos sukūrė tas ugningas liežuvių formas. Jie buvo simbolis, ženklas. Iš tų liežuvių žmonės turėjo pažinti, kad ant kiekvieno mokinio nusileido viena šventa dvasia, kuri kiekvienam žinių ir šventos galios atnešė. Kiekviena tų šventųjų dvasių buvo pilnai išsivysčiusi, aukšta būtybė, Dievo angelas.

Šventųjų dvasių išsiuntimas

Sekminės yra šventųjų dvasių, kaip savistovių asmeninių būtybių, išsiuntimas į visą pasaulį. Kai Kristus atliko savo Išganymo darbą ir grįžo pas Tėvą, tai jis sulyg savo pažadu išsiuntė saviesiems Globėją ir Tiesos dvasią. Jis nenorėjo jų palikti kaip našlaičių. Tad jis tuomet Dievo dvasioms davė sekantį uždavinį: eikite ir pripildykite žmones su stiprybe ir išmintimi. Suraskite tuos, kurie nori tikėti ir pastiprinkite juos, kad jie galėtų tikėti. Eikite pas tikinčiuosius ir sustiprinkite juos dar daugiau jų tikėjime. Suraskite prislėgtuosius, badaujančius ir duokite jiems stiprybės. Suraskite tuos, kurie dėl jų tikėjimo persekiojami, padėkite jiems ir melskitės su jais; budėkite pas juos ir atveskite juos pas mane, kai jie numirs!

Tai buvo kas naujo. Nes ikišiol Dievo dvasios galėjo tik Kūrėjo ypatingu nurodymu pas žmones eiti, kadangi Išganymo planas dar nebuvo galutinai įvykdytas ir Liuciferis turėjo daugiau teisių. Bet nuo to laiko, kai Kristus joms pasakė eiti visur ir ieškoti žmonių, tai jos ėjo būriais pas žmones, kaip jų karalius joms įsakęs buvo - ir jos tai daro iki šiai dienai.

Po Sekminių įvykio mokiniai neturėjo jokios baimės. Jie jautėsi vidiniai sustiprinti ir jau nebuvo tie baimingi mokiniai, kaip anksčiau. Dabar jie žinojo, kad mokytojas atsiuntė jiems dieviškąją stiprybės dvasią, kad jie kupini drąsos galėtų išeiti į pasaulį ir savo uždavinius vykdyti - *jo mokslą platinti, jo žodį skelbti*. Jie žinojo, kad jiems tos stiprybės ir drąsos reikia, nes jie pramatė būsiančias pagundas, kurios bus pas Liuciferio sukurstytus farizėjus ir rašto žinovus. Jie turėjo bijoti, kad ir juos pačius gali nuteisti. Bet jie *daugiau to nebijojo*. Dabar jie buvo pripildyti drąsos ir vidinės stiprybės, ir kaip tokie išėjo į viešumą.

Taigi, to laiko žmonės galėjo išgirsti nuostabų apreiškimą. Mokiniai skelbė žmonėms, kad jie nesą daugiau Liuciferio tarnai ir tarnaitės, ir tuomi ne Liuciferio dvasinė nuosavybė, bet jie per Kristų esą tapę Dievo vaikais. Mokiniai sakė jiems, kad dangus atvėrė savo vartus, per kuriuos nuo dabar visi gali sugrįžti pas savo Mokytoją ir Dievą. Jie skelbė Kristaus mokslą. Bet keletą iš jų turėjo neužilgo iškentėti skausmingą mirtį. Jie ją drąsiai pernešė, nes ir toje sunkioje padėtyje jie nebijojo, bet jautė jiems duotą stiprybę.

Ir nuo to laiko Dievo dvasios pasiruošusios žmonėms mielai padėti. Yra tiek daug dvasinių būtybių, kurios pasiruošusios žmones jų gyvenimo kelyje palydėti, jiems to net ypatingai neprašant. Tai yra tos dvasios, kurių uždavinys, žmones vesti. Tokia Dievo dvasia gali būti visai arti žmogaus, ir jį gali visuomet nuo pavojų ir ligų

apsaugoti. Palaiminančiai jam ir visai jo aplinkai gali ta dvasia veikti, jei žmogaus galvojimas ir gyvenimo būdas tai prileidžia. Dėl šios priežasties yra ir kiekvieno žmogaus ryšys su Dievo dvasiniu pasauliu visai skirtingas. Ne kiekvienam duodama vienodai. Šitaip tos tiesos dvasios atlieka savo uždavinius žmogui. Be tų žemėje veikiančių šventųjų dvasių - kaip sako mūsų dvasiniai mokytojai - būtų mums žmonėmis gana blogai.

Kas yra Šventoji Dvasia?

Skaitytojos ir skaitytojai, kurie nėra susipažinę su dvasinės krikščionybės mokslu, galėjo savęs klausiti, ką reikia galvoti apie tą oficialių Bažnyčių sąvoką „Šventoji Dvasia“! Beveik jokia kita sąvoka nesukelia tiek supainiojimų ir netikrumų, kaip sąvoka „Šventoji Dvasia“. Sulyg oficialias Bažnyčias ir daugumą nepriklausomų Bažnyčių, Dievas yra iš šių trijų asmenų, būtent, iš Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Bet Šventoji Dvasia toje konsteliacijoje yra neapčiuopiama ir ji pasilieka nesuprantama ir neasmeniška - su ja tad ir negalima asmeniško santykio sukurti. Kitą vertus, kalbama vėl ir apie angelus (Dievo dvasias). Angelu galima ką tai įsivaizduoti ir su juo galima asmenišką santykį sukurti. Tad sulyg minėtomis Bažnyčiomis, yra, vieną vertus, angelų, bet ir kitą vertus, yra ir „Šventoji Dvasia“, taigi dvi skirtingos instancijos, kurias vieną su kita sunku suderinti.

Greberio knygoje (1981) galime rasti paprastą ir visiems suprantamą atsakymą į klausimą, kas tikrenybėje „Šventoji Dvasia“ yra:

„Tai ką Naujasis Testamentas vadina „Šventąja Dvasia“, yra *visuma gerojo dvasių pasaulio*. Dievas yra šventa dvasia. Ji yra švenčiausia ir aukščiausia iš visų dvasių. Dievo Sūnus (Kristus) yra šventa dvasia. Ji yra iš visų *sukurtų* dvasių aukščiausia ir švenčiausia. Aukštieji dangaus kunigaikščiai, kaip Mykolas, Gabrieliūs, Rafaélis ir daug kitų, yra šventosios dvasios. Visi Dievo kariaunos būriai yra šventosios dvasios. Ir Liuciferis iki nupuolimo buvo šventa dvasia. Visi žmonės ir visa medžiaginė kūrinija *buvo* kadaise šventos dvasios“ (367 psl. ir toliau).

Šventos dvasios (dar vadinamos Dievo dvasiomis arba angelais) yra tad ryšys tarp mūsų ir Dievo:

„Tiesos šaltinis yra Dievas. To šaltinio negali žmogus, kaipo žemiška būtybė, pasiekti. Jis priklauso nuo tiesos vandens nešėjų, kurie iš ano šaltinio semia. Tai yra Dievo dvasiniai pasiuntiniai. Tik jie gali prieiti prie to šaltinio. Tik jie turi švarius indus, kuriuose jie šviežią ir nesudrumstą tiesą žmonijai nunešti gali. Pirmasis ir dižiausias tiesos tarpininkas buvo Kristus *kaipo dvasia*, dar tais laikais, prieš savo tapimą žmogumi. Jis buvo tas, kuris dalinai pats, dalinai per jo žiniai pavestą dvasinį pasaulį, pirmąjį žmonijai tiesos gurkšnį davė“ (352 psl.).

Visais tai metais mes galėjome vis ir vis iš savo dvasinių mokytojų sužinoti, kad su sąvoka „Šventoji Dvasia“ turima omenyje šventosios dvasios, taigi, visos šventosios dvasios (Dievo dvasios arba angelai). Pirmiesiems krikščionims tai buvo žinoma.

Kasdienybėje tebesitęsiantis Sekminių stebūklas

Šimtmečių bėgyje ryšys su dvasiniu pasauliu pasidarė komplikuotas ir sunkus. O anos pusės gyvenimas žmonių galvoje yra jau tik šešėlis arba sapnas. Tačiau ryšys su dvasiniu pasauliu, taip sako mūsų dvasiniai mokytojai, yra toks paprastas; kad dauguma žmonių kaip tik dėl to jam ir nepritaria, kadangi tai jiems per daug paprastas esąs - jie mano, kad be visokių didelių ceremonijų¹⁴ nesą galima tikslo pasiekti. Taip buvo jau ir anksčiau. Buvo išsigalvojama kas tai sudėtingo ir tuomi užblokuojamas parasčiausias ir trumpiausias kelias į aną pasaulį.

Kristus kadaise pažadėjo, kad jis jiems atsiųsias globėją ir tiesos dvasias, kurios jiems viską paaiškins. Ir vėliau (per Sekminių dieną) į žemę atsiųstos šventos dvasios Jėzaus mokinius inspiravo ir padrąsino. Ir dabar yra tos pačios šventos dvasios kaip ir anuomet, kurios šiandien žmones palydi jų gyvenimo kelyje ir jiems kasdien suteikia stiprybės - tik šiandien jų yra daug didesnis skaičius.

Sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, taip gali ir šių dienų žmogus savo kasdienybėje kasdien Sekminių stebūklą patirti, bet jam tai jau nėra stebūklai. Per dažnai daug dalykų pasikartoja, taip kad į tai jau nežiūrima kaip į stebūklą arba tai nesukelia nusistebėjimo. Daug kame žmogus mato tik žmogaus atlikimus, kaip sekantys pavyzdžiai parodo:

+ Jei sunkiai sergantį žmogų gydytojo rankos prižiūrėjo, operavo ir pagydė, tai galvojama, kad tai buvo gydytojo sugebėjimas, kuris leido žmogui pasveikti. Tačiau gydytojas buvo tik įrankis - galia pasisekimui atėjo iš aukštesnės vietos.

+ Taip pat žmogui yra savaima suprantama, kad jis gali eiti, dirbti ir kalbėti. Jis visai neįsisąmonina, kad Dievas jam duoda viskam tą jėgą, kurią jis galėtų ir atitraukti. Jei Dievas nenorėtų, tai žmogus visiškai negalėtų savo burnos atverti ir nė žodžio pasakyti. Bet Dievas nori, kad žmogus galėtų eiti, veikti ir kalbėti. Ir tik per šventųjų dvasių galią¹⁵ pasidarė įmanoma, kad žmogus gali tai atlikti, ką jis šiandien pajėgia daryti.

+ Pavyzdžiui, taip yra ir su muzikos menu. Tikrasis muzikos menininkas nėra kas kitas kaip tik mediumas. Būtybės iš anos pusės sudaro ryšį su juo ir leidžia, kad ta muzika pasiektų jį. Arba jos jame išvysto dar daugiau muzikinį gabumą, kad jis galėtų tą muziką atitinkamai geriau išreikšti. Dievas ir tas galimybes sukūrė, kad žmonija galėtų gražiai, kilniame mene patirti daug sustiprinimo ir džiaugsmo.

+ Ir gamtoje galime dvasių veikimą į ją pastebėti. Per šventas dvasias vyksta išsivystymas ir sunykimas. Tai yra Dievo dvasios, kurios gamtai ir žmonijai šitą gyvybingumą suteikia. Ir visa tai įvyksta per Dievo galią, kuri gali visur pasireikšti. Žmogus turėtų į visą tai žiūrėti kupinas pagarbos ir susikaupimo, ir Dievui už tai dėkoti. Jis turėtų susikaupti ir visus tuos vyksmus vis ir vis permąstyti. Per tai jis gali geriau suprasti ir taip žingsnį prie Dievo priartėti.

¹⁴ Vokiškai - „Drum und Dran“

¹⁵ Vokiškai - Kraft

+ Žmogus taip pat turi iš dešinės ir iš kairės dvasinių pagelbininkų, kurie jam duoda galimybę Dievui galimai tinkamai žemės gyvenimą praleisti. Nes be tos paramos iš dieviško pasaulio, jis negalėtų tikrai ilgėtis ano pasaulio - jis pasidarytų svetimas dieviškam pasauliui.

Tad žmogus, taip mus pamokino, vis apsuptas stebūklų ir išgyvena vis ir vėl naują Sekminių stebūklą, jei jis pasistengia tai pažinti. Anuometinio Sekminių stebūklo prisiminimo šventė turėtų krikščionijai paaiškinti, kad tai, kas tada įvyko, dar ir šiandien įmanoma. Mūsų dvasiniai mokytojai su apgailėstavimu konstatavo, kad žmonės apie tai taip mažai galvoja, nors jie be pertraukos tame taip vadiname Sekminių stebūkle gyvena.

Nuolatos aplink juos yra šventoji galia, bet jie nenori pripažinti didžiojo tos galios Aukotojo.

Tebesitęsiantis Sekminių stebūklas jiems nieko naujo nereiškia, jis tapo kasdienybe. Tik ką nors ypatingo, ko dar visai nebūta arba tik labai retai būta, pripažįstama stebūklų - bet ir tai tik tam tikram laikui, kol būna atitinkami moksliniai paaiškinimai surasti. Tad žmogus savo kasdienybėje yra netikintis. Ir tuos nevertus¹⁶ žmones Dievo šventųjų dvasių būrys mato priešais save. Vidėlto, jos juos apsaugoja ir duoda jiems to, ko jiems jų gyvenimui reikia.

Sekminių stebūklas turėtų tuo labiau žmonėms duoti suprasti, kad jie visi yra vieno Tėvo vaikai, kad jis yra pasiruošęs savo laiminančias rankas ant jų visų ištiesti. Bet kiek daug nevertų žmonių šioje žemės karalijoje valdo ir viešpatauja! Jie neturi ryšio su dievišku pasauliu, bet turi susijungimą su žemuoju dvasių pasauliu. Atskirai nuo Dievo dvasių pasaulio, jie susikūrė savo karaliją. Jie priešingi gerai nusistačiusiems žmonėms. Vyksta tad nuolatinė kova tarp gėrio ir piktojo. Bet Dievas duoda ir nevertingiems savo šventos gyvenimo stiprybės¹⁷ ir klestėjimo. Dievas duoda jiems tą patį, kaip ir vertiems, nes kitaip jis prieštarautų savo meilės įstatymui. Tikriau sakant, verbuojami ir tie nevertingi.

Tebesitęsiantis Sekminių stebūklas pasireiškia ir įvairiuose žmonių sugebėjimuos

Galinga yra Dievo įvairovė. Dievas savo meilėje davė žmonėms spalvingą daugpusiškumą įvairiausiose srityse, kad galėtų žavėtis. Jis savo šviesos t. y. savo daugpusiškumo žmonėms davė kartą tą, kartą kitą sugebėjimą davė, kuris juos turi dideliems veiksams padaryti sugebančius. O Dievo dvasios iš savo pusės nuo jų išsiuntimo anuo metu per Sekmines, skatina žmones, nepasitenkinti su tuo, ką ikišiol pasiekė, bet siekti vis dar daugiau.

Čia, žinoma, negalima išvengti, kad kai kurie žmonės, egoizmo ir savimylės varomi, didesnių atlikimų reikalauja. Jei jie tuomi savo artimiesiems ką nors aukšto pasiekia, tai, sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, gali jų klaida būti jiems atleidžiama. Nes dvasių pasaulis ieško iš visko ką nors žmonijai laimėti. Tad mes žmonės turime visuose dalykuose siekti gero, aukšto ir kilnaus, ir tai mums atneš palaimą - tiek šioje pusėje, tiek anoje pusėje.

¹⁶ Vokiškai - unwuerdig

¹⁷ Vokiškai - Kraft des Lebens

Tebesitęsiantis Sekminių stebūklas pasireiškia ir aukštų dvasių pastangose, iš esmės ir būdo sau lygius žmones vesti

Jei žmogus dvasiškai pakopė aukštyn, tai jis gaus ir aukštesnių dvasių savo apsaugai, kurios sau lygių tarp žmonių ieško. Iš savo dvasinių mokytojų žinome, kad laikas nuo laiko aukštos dangaus dvasios susiburia, kad ieškotų pamaldžių, kilniai galvojančių, gerai nusistačiusių žmonių. Tai yra aukštos dvasios, kurios savo uždavinius pas žmogų po jo mirties atliko - pas žmogų, kuris jau pasiekė dvasinio išsivystymo lygį, nuo kurio jis gali jau dvasiniame pasaulyje aukštyn kopti.

Dabar ieško tos aukštos dvasios naujos draugystės su sau lygiais žmonėmis. Jos sudaro grupę ir ateina kartu žemyn pas žmones. Tautose jos ieško geros valios ir kilnaus nusistatymo žmonių. Tokiems žmonėms jos pasiūlo savo draugystę ir vedimą. Tie žmonės jau turi savo dvasią, kuri saugoja. Ji tuomet susiranda kitą žmogų globojimui. Ta aukštesnė dvasia sustiprina ne tik žmogaus tikėjimą, bet ir jo drąsumą, kad jis gyvenime išdristų pasireikšti. Ji atitinkamai pakreipia žmogaus galvojimą, nes ji visai ypatingai nori žmogų sujungti su Dievo dvasių pasauliu, kad jį tokiu būdu galėtų geriau inspiruoti ir vesti. Kadangi tos aukštos dvasios ir aukštuose menuose¹⁸ nusimano, tai jos mielai susiranda žmonių, kurie ta prasme yra tokie kaip ir jos. Nes aukštuose danguose aukštieji menai vaidina esminį vaidmenį. Mielai jos nori, ką yra pergyvenusios, ir globojamam, mene gabiam, žmogui suteikti, jį inspiruoti. Ant kiek tų aukštų dangaus dvasių veikla yra įvairi, ant tiek yra įvairi ir jų įtaka jų globotiniams, bet iš kurių jos tačiau nori ir atitinkamų pažiūrų.

(Daugiau apie įvairią Dievo dvasių veiklą esame jau Medium 21 ir 22 išsamiai rašę).

Per Sekmines vis apšviečia ypatinga šviesa tiek žemę, tiek ir skaitėjimo bei dangaus sferas

Mes jau anksčiau atkreipėme dėmesį, kad ypatingai per Kalėdas ir Velykas iš dieviškų sferų dieviškumo spindulių srovės išsiunčiamos.

Tos srovės pasiskirsto vienodai ir būna labai ilgai. Taip pat yra ir Sekminių metu: tomis dienomis būna visoje žemės sferoje ir visose dvasinėse sferose ypatingos rūšies šviesa. Tai nėra tokia pat šviesa kaip per Velykas ir Kalėdas. Dvasiniame pasaulyje dvasios pagal šviesą žino, kokia šventė švenčiama. Per Sekmines yra begalo daug mažų liepsnų. Visos anos būtybės dvasiniame pasaulyje, kurios nori ir siekia savyje pažinti Dievą, pasiima tokią liepsną sau ir per ją jų grožis ir išmintis padidėja. Ir mes žmonės galime tos Sekminių atmosferos pasiimti savo išganymui, jei mes žinome apie tą galią ir jos priėmimui atsiveriame.

¹⁸ Vokiškai - Kunst

Kaipo tiesos skelbėjas, jau šimtmečiais prislėgtas

Sekminės yra šventė, per kurias apaštalai pirmieji šventąsias dvasias gavo sulyg Jėzusą pažadėjimu. Jiems tai buvo didelis patyrimas, ir Jėzaus šalininkams ir visiems tiems žmonėms, kurie šiame įvykyje buvo - jie tokiu būdu galėjo matyti ir girdėti, kas ten viskas vyko. Sekminių įvykis neturėjo būti laiko atžvilgiu apribotas ir tik skirtas Jėzaus išrinktiems žmonėms; priešingai, šitas patyrimas turėjo būti *visai žmonijai* skelbiamas.

Pagal Jėzaus pageidavimą, šventosios dvasios turėjo būti žmonių palydovės, apsaugotojos, tiesos tarpininkės ir užtarėjos. Joms reikėjo rasti visus tuos žmones, kurie į Kristų tikėjo ir jo žodį palaikė. Jos turėjo tapti žmonių ramsčiu. Bet kas liečia tiesos tarpininkavimą, tai įvyko visai kitaip. Jau gana anksti nenorėta, kad šventosios dvasios per jų pasirinktus žmones reikštųsi. Ypatingai netiko vėlesniems krikščionių vadovams, kad nematomos būtybės tam tikrus žmones išsirenka, kad per juos į žmones kalbėtų. Žmonės buvo nuomonės, kad jie patys turį apie tai nuspręsti ir nutarti, kas šiame pasaulyje skelbtina, ir prileido tik tai, kas jiems atrodė gera (plg. MEDIUM 16, skyrius: Menschen wollten das Sagen haben¹⁹).

Dievo dvasių pasauliui nėra visvien, ar žmonės, per kuriuos jos nori ant žemės reikštis, žmonių, ar jų pačių išrinkti. Sakoma: „Vėjas (Dievo dvasia) pučia kur nori“ (Jn 3,8). Šiandieninėje kalboje turėtų būti: „Dievo dvasia kalba, kur ji nori“.

Tiek daug krikščioniškame moksle yra iškreipta ir per neteisingus išaiškinimus suklastota. Laiko bėgyje ir daug sąvokų pasikeitė, jų vartojimas kalboje yra kitoks. Todėl šiandien negalima daug ko teisingai suprasti. Taip nebūtų atsitikę, jei Dievo dvasia iš pradžių, kaip buvo numatyta, būtų turėjusi galimybę žmonėms pasireikšti. Tačiau šitą galimybę žmonės užgniaužė - nors Jėzus tada nedviprasmiškai pasakė, kad jis turįs jiems dar daug ko pasakyti, bet jie nesuprasia, dėl ko jis vėliau jiems tiesos dvasias atsiųsias (plg. Jn 14,6; 14,26; 15,26; 16,7; 16,13). Jis žinojo, kad jie vis vien nesuprastų, jei jis jiems ir aiškiau išdėstytų, todėl jis apsisaugojo²⁰ su šventųjų dvasių pasauliu. Šventųjų dvasių uždavinys buvo, žmonijai, ypač krikščionims, suteikti žinių apie Kristaus mokslą ir neaiškumus jiems išaiškinti.

Čia būtų galima tvirtinti, jog Dievas turėjo tą galią taip daryti, kad tiesa iš pat pradžių būtų prasiveržusi. Šitam dalykui Dievas tikrai turėjo galią, bet jis tada, sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, būtų prieštaravęs savo paties įstatymui, pagal kurį, reliatyviai laisvoji valia turi būti respektuojama. Tad Dievas negalėjo įsiterpti. Tiek dvasiniame, tiek žemiškame pasaulyje, įstatymas užtikrina tvarką, tad ir Dievas pats kaip ir Kristus, ir visos šventosios Dievo dvasių pasaulis, turi tų įstatymų laikytis.

Kadangi žmonės nuo dieviškumo nusikreipė ir pasaulietiškumu orientavosi, tai jie neteko tiesos, t. y. krikščioniškas mokslas neteko daug tyrumo ir aiškumo. Šiandien

¹⁹ Lietuviškai - Žmonės norėjo, kad jie nuspręstų

²⁰ Vokiškai - sichert sich ab

egzistuoja tiek daug skirtingų aiškinimų, nors *tik viena tiesa egzistuoja*. Ir ta tiesa yra kilusi iš vieno ir to paties įstatymo, iš vienos ir tos pačios tvarkos. Jei žmonės šventąsias dvasias pripažintų, tai jie gautų tinkamu būdu tiesos ir tiesai atitinkančių atsakymų į jų klausimus. Dievo dvasios jiems ir nesuprantamus Biblijos žodžius išaiškintų. Šiandien tai vyksta tik pavieniuose, mažuose rateliuose.

Žinokime: iki kol Kristus žmonijos išganymo uždavinį buvo įvykdęs, buvo Dievo dvasiniam pasauliui neleista žmonija rūpintis. Jis turėjo tik pavedimą, pranašus inspiruoti, vesti ir apsaugoti, bet net ir tos apsaugos ne visi gavo. Tik kai Kristus užduotį buvo atlikęs, galėjo prasidėti naujas laikas, ir Dievo dvasios galėjo žmones per žemišką gyvenimą vesti. Bet šita paslauga, laikui bėgant, buvo vis labiau užblokuojama. Tad šiandien šventosios dvasios tik arti tokių žmonių yra, kurie į jas savo rankas ištiesia, kurie jomis tiki ir jų prašo, kad jos jais ir jų šeimomis rūpintųsi. Tai būtų ir visiems kitiems žmonėms įmanoma, jei jie atitinkamą tikėjimą turėtų ir savo gyvenimą tvarkytų pagal Kristaus žodžius ir jo tvarką.

Ką sąrašyje su tiesos ieškojimu reikėtų žinoti

Remiantis MEDIUM 16, pateikiama santrauka, kas liečia šventas dvasias ir tiesos ieškojimą:

+ Biblija yra vienas iš šaltinių, kuriame mes tiesą randame, bet joje nėra išimtina tiesa, bet tik dalis, ką žmonės prieš du tūkstančius metų galėjo suprasti.

+ Šitos ribotos tiesos vėl buvo dalys suklastotos, vieną vertus, per sunkumus išversti, ir kitą vertus, per pačių vertėjų ribotą religinį ir pasaulėžiūrinį pasaulėvaizdį, ir taip pat per vertimų užsakovų įtaką (Bažnyčia, popiežiai).

+ Tradicija, kuria remiasi ypatingai katalikų Bažnyčia, krikščioniško mokslo išplatitimui daugiau pakenkė, nei buvo naudinga. Nes daugelis, kas šiandien kaipo tradicija toliau perduodama, buvo anksčiau gana abejotinos aplinkybėse susidarę, o šiandien daug kas tiki kaip į šventą tiesą.

+ Galiausiai patikimas tiesos šaltinis yra šventos dvasios, tiesos dvasios, kurias ir Jėzus buvo pažadėjęs. Bet apie tas šventas dvasias Bažnyčios nieko nenori žinoti, kadangi jos, matomai, bijo prarasti įtakos ir galios į tikinčiuosius. Mieliau jos tiki į neapčiuopiamą, abstrakčią Šventąją dvasią, kuri iš jų nereikalauja daryti skirtumo tarp savų ir svetimų minčių. Tai reiškia, jos pačios nustato, ką Šventoji dvasia turi joms sakyti, o tai ką ta „Šventoji dvasia“ jiems sako, turbūt daugumoje yra tik projekcija jų pačių minčių.

+ Faktas yra, kad būtybės iš anos pusės - ar tai būtų mirusieji, ar angelai, ar šventos dvasios arba ir liuciferiškos būtybės - per žmogų kaipo mediją gali pasireikšti.

+ Jei medijas yra visiškai be sąmonės²¹, tai tą, ką anos pusės būtybė nori per jį pasakyti, turi atitinkamai mažiau klaidų, negu jei medijas turi pilną sąmonę.

+ Žmonės, kurie negali aiškiai atskirti, ar tai jų pačių mintys, ar svetimos, negali tvirtinti, kad jie esą medijai šventųjų dvasių arba Dievo tarnyboje.

+ Kai Senosios sandoros laiku, Jėzaus gyvenimo metais ir pas pirmuosius krikščionis anos pusės būtybės (angelai, šventos dvasios) dažniau per medijus (pranašai) pasireiškėdavo, tai jau krikščioniškose Bažnyčiose šimtmečiais nerandame tokių pasireiškimų. Priešingai: kunigai visiškai nėra tokioje padėtyje, kad galėtų kaip medijai pasitarnauti, kadangi jie neturi to gabumo, ir, be to, su tokia tiesos ieškojimo forma jų Bažnyčia kovoja.

+ Nuo žmonijos pradžios dvasinės būtybės turi su žmonėmis įvairiais būdais kontaktą, panaudodamos žmones kaip tarpininkus, t. y. medijus, prie kurių reikia ir pranašus priskirti. Tai yra Biblijoje ir apokriptiniuose knygose aprašyta. Tačiau kai kurie tikintieji galvoja, kad yra nuodėmė, leisti Dievo dvasioms per medijus į mus kalbėti. Jei taip būtų, tai būtų visi Biblijos žmonės, kurie tą patį darė, kaip mums joje nuolat pranešama, nuodėmininkai buvę. Tačiau vėl gerai, kai teisėtai įspėjama neturėti kontaktų su žemosiomis dvasiomis; nes ne be reikalo sakoma, kad mirusiųjų nereikia apklausinti (plg. MEDIUM 17, skyrius: Der Kontakt mit Toten ist gefaehrlich)²².

Šventųjų dvasių pripažinimas tiesos skelbėjomis

Šimtmečiais buvo šventosios dvasios kaip tiesos skelbėjos, prispaudžiamos ir neigiamai apie jas kalbama; visiškai nežinant padėties, jos buvo laikomos kaip velniškos jėgos, arba jos su ta neaiškia, abstrakčia sąvoka „Šventoji dvasia“ buvo į šalį nustumtos. Žmonės tiesos klausimuose siekė skeptrą savo rankoje palaikyti, kad patys galėtų nustatyti, kas turi būti tiesa - jie nenorėjo, kad dieviškos galios įsiterptų ir jų sumanymams trukdytų.

Faktas, kad žmonės, nenorėdami tiesos girdėti arba kad ji neišeitų į viešumą, vis ir vis „tiesos nešėjus“ išjungė arba net sunaikino. Dėl to buvo Jonui krikštytojui galva nukirsta, dėl to buvo daug krikščionių persekiojami; dėl to atsitinka ir šiandien pasaulietiškuose dalykuose daug nusikaltimų, kadangi norima „tikrąsias“ reikalo aplinkybes užtušuoti. Jei tai su žmonėmis įmanoma, kiek daug lengviau yra Dievo dvasias nutildyti, tuo labiau, kad joms reikia patikimo medijo, kad iš viso galėtų žmonėms ką pasakyti.

²¹ Vokiškai - Volltrancemedium

²² Vokiškai - kontaktas su mirusiais yra pavojingas

Mes turėtume viską daryti, šventosioms dvasioms iš naujo duoti galimybę, joms Dievo skirtą vaidmenį kaip tiesos nešėjoms ir vadovėms, vėl veikti, kaip tai pas ankstyvuosius krikščionius

šėionis kad dar buvo. Neleiskime savęs suklaidinti su tokiais argumentais, kaip kad, mirusiųjų negalima apklausinti, arba kad čia nesančios asmeniškos anos pusės būtybės, bet tai esąs tik medio mo individualios arba kolektyvinės pasąmonės produktas.

Ciuricho Dvasinės ložės rėmuose mes galėjome patirti, kad iš „šventųjų dvasių“ gautas minčių turtas yra labai vertingas. Į daug iki tol neatsakytų klausimų, mes esame gavę gilios prasmės, įtikinančių atsakymų, o kompleksiniai sąryšiai pasidarė mums suprantami. Tad norime paimti į širdį, ką Greberio knygos autorius yra parašęs:

„Žmonijos religiniam gyvenimui yra pagrindinis mokslas, kad kiekvienas, tiesos apie didžiuosius gyvenimo klausimus ir klausimus apie aną pusę, turi ieškoti ne pas žmones ir jų aiškinimus, bet per tiesioginį ryšį su Dievo dvasių karalyste, kaip tiesos šaltiniu. Dievas taip mokina Sename, o Kristus Naujame testamente. Taip mokina apaštalai, ir sulyg tuo elgėsi Dievo tauta Senoje sandoroje bei pirmųjų šimtmečių krikščionys“ (Greber, 1981, 4 psl.).

Tuomi krikščioniškas šventes Kalėdas, Velykas, Kristaus Dangun žengimą ir Sekmines paaiškinom. Krikščionis gali daug laimėti, jei kasmet jis pasineria į tų šventų dienų atmosferą, kartu plaukia ir reikšmę išsiaiškina. Per tai jis gali savo santykį su Dievo pasauliu pagerinti ir suintensyvinti, ir tokiu būdu savo grįžimą²³ į dangiškąją tėvynę paskatinti.

Alfred Dalliard

Literatūra

Greber, Johannes (1981): Der Verkehr mit der Geisterwelt Gottes, seine Gesetze und sein Zweck. Selbsterlebnisse eines kath. Geistlichen. 6. Aufl., Johannes Greber Memorial Foundation, Teaneck, USA, (1. Aufl. 1932).

Iš vokiečių kalbos vertė Kasparas Dikšaitis

Šaltinis internete: www.gcg.ch

²³ Vokiškai - Wiederaufstieg